

ТАРАС ПАСИМОК

Мова богів

Писаний камір

Косів

2007

ББК 84 (4 Укр. 6)
П 24

Пасимок Т.Ю.

П24 Слово богів. Поезії, новели. — Косів. Писаний Камінь. 2007. — 72 с.

© Т. Пасимок. 2007
© «Писаний камінь». 2007

Здано до складання 13. 01. 2007. Підписано до друку 13.02.2007. Формат 60x84/₃₂. Папір офсетний. Гарнітура Arial Cyr. Друк офсетний. Ум. друк. арк. Обл. вид. арк. Наклад 1000 прим. Зам.

Видавництво «Писаний камінь»
(директор М.Д. Павлюк)
78600, м. Косів, Івано-Франківська обл.,
вул. Незалежності, №28

Видруковано в МП «Евріка», с-ще Кути,
Косівський р-н
Ńăˆăııòòâı Āăđæ. đă°ñòđó ãăđ³y ²Ô ¹10
Тел/факс (03478) 4-55-70, 4-51-69

Передмова

Ми звикли тікати, коли поруч хтось чекає на порятунок. Ми звикли опускати руки, проганяти від себе слово, коли воно так хоче вилитися у Біле море сторінки. Цензори настожено очікують на появу нафтових плям на поверхні...

Ось! Зараз! Тут! Не пропусти!

«Мова богів» — це храм життя і світла...

Пафос. Це спосіб пізнати істину через поєднання релігійних надбань людства. Це кращі традиції боротьби проти зла і його спроби спростити цей світ до інстинктів звіра, від якого людина, начебто, пішла. Багато людей в той же час стають мавпами, які моляться на Телевізор, які звикли до бракованих речей «Мейд ін Чайна». Жодна мавпа однак людиною не стала.

«Мова богів — збірка віршів, які створені для того, щоб стати піснями. Пагони афроамериканської культури прижилися на українському ґрунті. По суті, збірка — це інтерпретація, власне бачення репу очима української молоді, вітчизняних представників цієї музики. Наші зусилля — це ще одна цеглинка до її гра-

дації в Україні. Майже всі тексти написані від першої особи. Реалії життя зображаються суб'єктивно, але є правдою, і це означає, що в неї віритимуть.

Лірика філософська і чуттєва, в ній переплітаються експресія і спокій. Тут ви не знайдете калькованих синтетичних мотивів. Збірка віршів — це ще й спроба долучити думку сучасної молоді до суспільства, шляхом розповсюдження реперських текстів в поданому вигляді. Ритм і ніжна мелодія доповнюють, розкривають зміст слів, створюють емоції, враження. Речитатив заздалегідь має в собі мелодійну основу, тому він легко поєднується з музикою, і вірші стають піснями. Слова реперів дуже добре сприймаються на слух, запам'ятовуються. Тому саме реп-музика має переважаючі можливості в налагодженні діалогу зі слухачами, а це вже суспільна функція.

«Мова богів» — літературний образ, в якому автор втілює власні спостереження та роздуми про сутність життя, а також його основного компоненту — людини. Поезія молодого поета аж ніяк не нагадує «сопливі» рядки з недолугою віршованою формою. Між рядками збірки «Мова богів» вдало захований стимул

до усвідомлення мінливості світу та заклик до рішучої боротьби. Ні, боротьби проти загарбників чи ворогів, не проти злодіїв чи злочинців, а боротьби, насамперед, проти себе. Без сумніву, людина повинна любити себе, бо не любитиме інших. Але нерідко людина робить погані речі, навіть не замислюючись над цим. Бо, справді, у цьому великому світі можна заблукати, а вилізти із власної багнюки дуже важко.

Масова культура — це утопія. Загальний стандарт, як тавро на «вівцях», що мріють стати номером один серед собі подібних. Добре вже з «вівцями», бо з «биками» ще гірше. Їхня «філософія життя» нищить молодих і талановитих, закопуючи їх заживо. І зовсім не смішно, коли таких мільйони.

Читаючи збірку «Мова богів», одразу розумієш, що автор вклав у вірші неповторний зміст, а заодно і всю свою душу. Слова тут є сильнішими за нудні побутові розмови. Вони такі могутні і сильні, як самі боги. Цим автор дає зрозуміти нам, що кожна людина є ковалем свого життя, ковалем свого щастя.

Щоб пізнати світ, спочатку треба пізнати себе. Адже людина — це надзвичайне створи-

ння, яке може не тільки правити світом та його дарами, але й собою. Тільки з останніми можливостями вона не надто справляється і мало цим хвилюється, бо світ настільки жалюгідний, що не заслуговує пізнання. Тому людина залишається на першому місці.

Сучасним суспільством керує не бізнес, не мафія, а вдалий пі-ар. Людям пропонують те, що «не тоне» в гарній обгортці, і вони ведуться. Не ведіться! Воно вас не варте! Ми, на противагу пропонуємо вам якісну поезію, яку ви матимете можливість незабаром почувти в поєднанні з музикою.

Бажаємо вам задоволення, катарсису, приємних вражень від прочитаного.

**Передмову писали Анічка, As_tar,
Pashko, Diamond.**

**У збірці вміщено також декілька віршів
однодумців автора Дмитра Сича і Наталії
Марак.**

Не ясно, не видно, не чутно порушено
Інстинкти, рефлекси

безнадійно придушено.

Почуття замучені.

Хворі на СНІД —

Який на землі залишаємо слід?

Реалізація прогнозів введена в дію.

Більшість з них не виправдовує надію.

Заміщення ідеалів штучними формами

Змінює планету все далі від норми!

Добре, чи не зовсім — все ж я не песиміст,

Мене валять — піднімаюсь,

стаю в повний зріст!

Мова богів —

це не вербальне спілкування,
це застосування жестів міміки,
переплетених рядками лірики.
Відстань від нас до олімпу
лінійкою не виміряєш,
і чи близько тобі до вершини,
сам вирішуєш.

Я ж вважаю —
богів слід поважати,
на слова їх зважати,
та своє жито жати!
Не ображати,
як гіганти та титани,
повсталі, повалені,
поховані в Тартарі:
хотіли нектару —
та не для них та амброзія

В застиглих позах музи,
зав'язані у вузол,
заквітчають прозу
червоними бусами.

Вишита бісером сорочка
містить в собі символи
і знаки древніх предків,
закарбованих золотими
візерунками,
дозволяє заглянути за лаштунки
минулого.

Забуте стає явним,
проставлені крапки над і —
це Мова богів.
Із достатку рогів
тече в горлянки вино,
дає наснаги воно —
рубіново-червоне,
віносить на передній план,
що знаходилось на фоні.
З амфори, немов з лона,
плеться життя.

Мова богів —
це не вербальне спілкування,
це шифроване послання
без посилань.
Вітром-Бореєм несеться до небес —
Цей простий, неретагований текст.

А, може, боги п'ють кумис,
Жменями вкидають у рот рис?
Лисі чи, може, з оселедцем —
їдять холодець,
борщ чи вареники?
Правлять теревені
на крутій горі,
забувши про горе,
грають у кості.

Просто вони там —
не зовсім гості:
господарі, ледарі,
розляглись в божественній позі —
у верболозі
при дорозі.

Мова Богів —
це нормативна лексика,
це купол лаври,
розмальованої фресками.

Текст, карбований санскриптом
у скелі,
на стінах і стелі
підземної келії.

Привілейованим
розмальований,
як картини Далі.
Непосвяченим —
непомітний взагалі.
Мова богів
не вміщалась в голові:
навіть тим монахам,
які присвятили життя молитві,
і тим каменярам,
що погинули з камінням у битві.

А вибрані
читали текст вільно,
складаючи слова
до ладу повільно.
Та згодом
падали безсилі —
не в змозі досягнути
всієї божественної сили!

Свій текст кодую таємними рунами,
Кидаю словами,
 немов перебираю струнами.
У великому місті стало більше місця,
Бачу справді чесні, щирі лиця!
Головне не загубитись,
Стараюсь не втопитись
В морі, в тонах залізобетону.
Щоб цього добитися,
Частіше дивлюся в небо,
Опускаю очі, хвилююсь, задихаюся,
Турбуюся — чи можливо щось змінити,
В кам'яних людей душі і серця відкрити,
Бо так не можна жити!
Так страшно життя прожити!
Поїсти, поспати без змісту, без наміру...
Можливо,
Тут занадто гамірно.
Губляться думки й почуття,
Біль і розпач —
 створюється негативне відчуття...
Пробачте,
Дико,
Що порушив тишу своїм криком,
Про те, що оточує, коле штиком!

Все зшито,
Крито.
Зовні-всередині розірване —
Краще не знати, що на дні зіbrane.
Порушена клятва, зірвана пломба,
Ненависть і злоба, як осколки від бомби,
Як напис
 «небезпечно» електростовпами...
Так люди бояться завтра бути трупами!

*„У віки час несе істину,
що ти намагася
перешкоди ставити?»
Напис на піраміді Хеопса*

Поети

Де поділись поети нової ери?
Серед бруду вулиць вишукані манери!
Хто буде сперечатись:
Це час духовного занепаду —
Живемо одним днем!
Кому білет щасливий випаде,
Хто ж оспіває цивілізації пік,
Мить поета у книжці?!
Упала в каналізації стік
Ера цифр та технологій!
Життя в клітці золотій —
Серце щире без жалю закопують у гній!
Я порушую стрій,
Та голос цей не тільки мій —
Це голос молодих поетів,
Віками їх забутих мрій!

Люди-інваліди

Люди-інваліди.
Недуги і біди.
Та боротись треба вміти
Навіть здоровим
Не гірше.
Пишіть вірші
В часи ностальгій,
Не збирайте в душі гній!
Зберігаю надію на краще —
Продирайтесь через хащі!
Покласти голову в пащу
Розпачу
Зусиль багато не треба!
А ти спробуй грати
З зорями неба!

Люди, здається, предивні істоти:
Поїли, поспали, запили компотом —
Не одним ротом...
Досить!
В поту по тунелю
Від входу до виходу
Черпай собі вигоду
Кожної миті.

Доки тіло і розум не вбиті!
Доки є зміст,
Я стою в повний ріст
Над недугами!
Не вперше й не вдруге
Туго!

А з моста у воду найлегше!
Краще ламати стіни головою,
Вранці бути готовим до бою!
В папірусах
Людських цінностей
Знайдеш себе лише без лінощів!

Люди-інваліди.
Недуги і біди.
Та боротись треба вміти
Навіть здоровим
Не гірше.
Пишіть вірші
В часи ностальгій,
Не збирайте в душі гній!
Зберігаю надію на краще —
Продирайтесь через хащі!
Покласти голову в пащу
Розпачу

Зусиль багато не треба!
А ти спробуй грати
З зорями неба!
Не гоже з образ
Робити образи!
Робити ікону із голок —
Це морок!

До Бога поклони,
Де безсилі лікарі...
Нас грішних прости,
Я б не повірив такій вірі...
В якій мірі
Хто з них більший каліка?
Чи той, хто не в змозі без ліків,
Чи той, хто вкорочує собі віку
Градусами й грамами,
Вважаючи притон храмом,
А під ранок
Завдасть глибоких ножових ран
З летальним ефектом
У стані афекту?
Не в тому місці,
Не в той час
Забув Бог про нас,
Прогнавши із раю,

І на землі не вгомонивши.
Ми Богові діти
Продовжуєм дуріти,
Радіти!
Нас не зупинити!

Продовжуючи йти
Вже стоптаною стежкою,
Вавілонською вежею
Маримо безмежно!

Люди-інваліди.
Недуги і біди.
Та боротись треба вміти
Навіть здоровим
Не гірше.
Пишіть вірші
В часи ностальгій,
Не збирайте в душі гній!
Зберігаю надію на краще —
Продирайтесь через хащі!
Покласти голову в пашу
Розпачу
Зусиль багато не треба!
А ти спробуй грати
З зорями неба!

Скажи досить,
Тим хто просить
Переступити через себе!
Не думай, що так треба!

Мандри думок приведуть тебе до цілі —
Там знайде спокій твоє стомлене тіло!
Спосіб переміщення відкрив тобі суть!
Продовжуй в тому ж дусі —
Далі йти не забудь!

Крокуй серед Карпат,
Прямуй і серед степу —
Це моє бачення майбутнього репу
Не пропаде, я вірю, ніколи!

Прослухавши біт, отримую уколи,
Заспокоєння, віру в майбутнє,
Заборону зречення...
Надіюсь, що пишу не останнє речення...

Поглянь як сонце розквітає
Як сходить воно і сідає,
Віддаючи тепло, яскраво сіяє,
Проміння у Всесвіт щедро кидає.
Послухай! Почуєш, як диха планета,
Кожен новий день розставля тенета.
Хтось зникає в безодні,
Хтось готовий до злету сьогодні.

Летить кометою, згорає і губиться,
А темрява й світло від сірості сутуляться.
Туляться добро і зло, міцно переплітаються.
Дарма, що люди їх розділити намагаються.

Краються серця людей
у власній безпорадності,
І тонуть таланти у хвилях бездарності.
Мінливості долі — у рабстві і волі:
Блукаємо між соснами у чистому полі!
Надгробними плитами лікуєм сколіоз.
Ефірний простір заповнений криками sos!

Дрібні проблематики кожного дня —
Такі незначні в порівнянні з бідною
З війною, хворобами, стихійними лихами:

Або засуха сушить, або топить водою.

Де поділись ми з вами?
Де поділись ми з тобою?
Дорога між радістю й журбою...
Коли треба прощати,
А коли бути готовим до бою?
І ці муляжі суперечок наївних —
Таких непотрібних!
У безкінечних війнах
Згасають зірки, стають чорними дірами,
Яскраво-червоні стають надто сірими!

Краще не бачити зла, і не чути.
Та як же можливо життя зрозуміти, відчути?
Почути, того, хто мовчить?
Все одно, що цю мить
Ловити крізь сито!
За край вже наліто!
Зника тепле літо...

Слабкодушним потрібно боротись,
Чекати, навчитись терпіти,
Песимістам — радіти,
Оптимістам — очі розкрити,
Плекати терпіння, заради мети!

Хто хоче шукати, той може знайти!

Дуже важливо, щоб тебе хтось цинив,
Тоді буде зміст у всьому, що ти зробив,
Що робитимеш далі!
Кроки долі —
То поклади цукру і солі!
Дивні речі: хамелеон змінює колір!
Життя жме за комір!

Стільки правил, порушень,
Що немає і волі!
Суспільство керує кожним,
Але кожен — суспільство!
Зростає насильство!
Новий день народжує, й коїть убивство.

Розмовляємо різними мовами,
Правда губиться за пафосними промовами,
Таємними змовами!
Порозуміння і згоду вирішують ломами!
От така ситуація, така дипломатія!
Згодом всюди симпатія!
Або ж залишається антипатія...

**Тарас ПАСИМОК,
Дмитро СИЧ**

Медитація

Будда поза твоєю спиною,
Будда завжди з тобою,
Будда завжди з тобою є.

Імітація польоту в серце галактики:
Почуття, відчуття, передчуття,
Поза лотоса, звуки голосу Будди.
Бути чи не бути?

Яскраві вогні злітної смуги —
Летіти!
Летіти просто так звично,
Нериторично, нелаконічно,
Не тихо,
Не публічно,
Святково — не буденно,

Щиро і впевнено
В небеса за хмари —
Не марно,
Не примарою:
Астрономічною одиницею.
Найясніша з зірок
Буде столицею.

Асиметрично
Зв'язок по дотичній.
Ребусом питання
Руба у кубі —
Деталі тулуба подалі.
Вітай метафізичні сталі
Проги прологів
З глибоких берлогів.

Питання руба
Рабам роботів:
Без ботів
Ат зе топ оф зе ботом¹
Швидко,
Швидкою ходою,
Таємним ходом
Східцями сходів
Наверх —
На останній поверх.

До серця сонця,
Де нейтрони з стронцію.
Протуберанці вранці
Найбільше гарячі,
Найкращі,
Коли інші сплять ще,
Маряють дощем, бо нечемні!

Пробудження —
Звуження можливостей
Залишитись навічно —
Не вистачить сміливості!

А там —
Пристипи спазми
Серед сонячної плазми!
Маразми
Маси в невагомості,
Реінкарнація свідомості,
Відсутність умовностей,
Смиренність совісті!

Імітація польоту в серце галактики —
Почуття, відчуття, передчуття,
Ризи аскетизму
Крізь лінзу буддизму,
Очистка мізків.

Різка,
Нарізка
Обрізків фрагментів,
Кращих моментів —
Так тут збуваються
Легенди про стани
Нірвани!

Загризає мене
Одноманітність життя,
Яка веде мене
Кожного дня
По тій пустелі сивій
Без краю-кінця,

І доведе нас усіх
До останніх наших днів.

Як важко йти вперед
По сипучім піску,
Замінованим полем,
Що має назву «Доля».
Нелегко, важко жити,
Коли тобі не щастить,
А голова і душа
Нестерпно болить.

Як же хочеш знайти
Правду у власних думках.
Як же хочеш обрать
Долі правильний шлях.

Коли журба обійма,

А в серці вічна зима.
Коли жорстокий світ
Підрізує крила —
Неможливий політ.
Де ж рушійная сила,
Щоб від цього всього
Звільнила, звільнила?

Собі ти сто раз казав,
Що потрібно робити,
Щоб добре в цім світі жити.
Сам себе зрадив у власних думках.
Де ж знайти, як обрать
Долі правильний шлях?

Мислиш, як треба жити,
Як же мрії й бажання
Реальними зробити?

Докоряють сумління,
Не вистачає терпіння,
Не вистачає фінансів,
Чомусь так мало везіння.

Журливі сюжети
В голові полишаєш,
У безсонні засинаєш.

А потім так само
На автопілоті
У школі, в інституті,
Чи на роботі.

Добре, коли так,
Бо може бути гірше.
Життя спонукає
Писати страшні вірші.

Треба навчитись,
На себе з боку дивитись,
До світу зрадливого адаптуватись,
Але на коліна ніяк не згинатись!

Робити висновки
Зі своїх помилок,
Упевнено ступати
Кожен наступний крок.

Обдумувати власні переконання,
Робити реальними мрії й бажання.
Хай серце й голова
Підкаже, що робити,
Щоб добре в цім світі жити!

Дмитро СИЧ

Те, що колись тебе пекло,
Вже тепер не треба.
Бо забулося,
Чи збулося?

Вже інші потреби в тебе —
Із землі до неба!

Злободенні питання.
Проблеми і процеси
Одразу забуваються
Із пам'яті стираються.

Кожен протест
Доходить до консенсусу.
Сьогодні — молодий революціонер.
А завтра — дядько з пивом біля телевізора.

Сьогодні — дикий звір.
А — завтра вже зі всім
Згода...

Настрій і погода —
Повна меланхолія.
Алкоголь і я:

Зникає сила пливти
Проти течії
Чиї, чиї
Це ноти?
Будинки — подібні мурашники,
Чи вулики і соти?
Втрачене життя, різні роботи?

Не у всіх!..

Але ж де дитячі мрії?
Де поділись паперові змії?
Де бажаний шлях?

Хто хотів
Іти
До мети?
А зараз де ти?

Не тудою пішов,
Не туди завернув,
Те, що було, забув!
Залишається тільки грав.

Найкращий друг — не досконалий.
Та ніхто не досконалий.

Та і так нормально.
Краще ніж нічого
Віра у природу, молитви Богу.

Шлюб вдалий чи невдалий.
Кохання бажання
Звечора до рання.
Робота, вагання, намагання.

Досвід кожен набирає у житті заново
Він не передається,
Поки сам всього не зрозумієш:
Почуття не пояснити, поки не відчуєш!

Але навіть досвід не збавить від наївності.
Життєві нерівності,
Мандрівки свідомості,
Ненависть і приязнь
До грошей.
А все тому, що їх не вистачає!

Молодість втрачає свій ліміт.
Працюєш,
та навіть у 60 років якесь лаве?

Пливе, пливе життя по воді,

Тікають дні,
Як вві сні,
Як у сні.

Забобони, а ти перехрещуєшся.
Live fast, Die yang!²
RAP. Блюз, регі і фанк.
Потерті кросівки.
Кольорові плівки.
Цифрові фото,
Пустеля й болото.

Дмитро СИЧ

Маніфест

Цей маніфест
Буде тестом для тих,
Хто намбер зе фест в ротації³
Ефіру радіостанцій.

Ви думаєте, Божі посланці,
Улюбленці публіки —
Ось вам дирки від бубликів.
Відкриваємо нову рубрику
Кубіком рубіком.
Попса і шансон — то не вся музика!
Ваші біти — то крихкий лід, як навесні!

А я криголам
Від Києва до Алабами!
Ось бублики вам,
І мої треки!
Летять лелеки
Далеко
В ключі через
Річки та кручі,
Летять від Карпат аж до Криму.
Нехай в четвертому Римі
Оселиться рима,

Хай стрімко, зухвало,
Як монгольська навала,
Нагряне, настигне,
Заловить, повалить!

Ша ол зе рест.⁴
Та тільки
Вам не пройти
Мого тесту:
Своїм текстом
Я креслю,
Будую човен.
Я тесля!
Нехай буде повен
Прекрасний човен
Розумних ідей!
Нехай пливе до людей!

Крізь ліс несуч світло,
Я ваш Діоніс,
Але не біс!
Море мені по коліна!
Вашим торнадо
Я завжди радий!
Насправді — це бриз,
А вас чомусь тягне униз!

3 продовженням...

ЕСеРеСеР — країна нездійснених мрій!
Остання імперія покинула стрій:
Мій адрес не дім і не вулиця...
15 республік під одним дахом туляться...
Націоналізація прав,
окупація можливостей,
Реквізиція моралі, репресії сміливості...
Митрополит народів і червоне знову в моді,
Російська мова популярна в народі
Мілітаризація життя і депортація жита,
Міграція в Сибір, та опозицію не вбити!

Еволюція суспільства —
це шанс змінити лад!
Революція вже скоро —
готуйтеся старший брат!

П'ятий рік від початку третього міленіуму —
Вкривається світ поліетиленом!
Ще цей рік вкрило землю
зеленими травами...
Ми що залишаємось варварами?
Війна виходить за межі глобальності,
Тероризм став на вершині популярності

Не діють заходи безпеки...
Відкинуті формальності,
Реформи,
Форми!
Правління!
У вікна
летить каміння!
Це норма!
Відсутні ідеали, чим ти зараз гордий?

Гроші в статусі месії жданого
Переносять людей в рай,
В обітований край.
Світ пригнічений,
Скалічений
Війнами крові,
Релігій, рас, відмінностями в мові.

Прийшов час перемін.
Та чи готові ми до змін?
Бийте у дзвін!
Україно підводься з колін!

Розвіявся попіл від нашого духу,
Де знайти силу для останнього руху?
Дзижчання мухи,
Як засіб порушення тиші.
Люди ховаються в норах,
То де бути мишам?
То де ті герої,
Коли навколо ізгої?
То не лелеки в ключі,
То саранча летить роєм!
То де ж бути сонцю?
Вже точно не в небі!
Коли мертві всі,
Тоді світла не треба!

Куранти ритмічно відбивають востаннє,
Чи є різниця: де вмерти?
В палаці чи в стайні?

Чи буде той бій між раєм
і пеклом за землю,

Напевне, не встигнуть.
Голова лізе в петлю.

Кому ми потрібні? Ми самі себе стратим!
Хто проти, будь ласка, той може і встати!
Та хто осмілиться —
В лице гармата дивиться,
Хто «не согласен», хай готує милиці!

Запитання

Цікаво, чому я блукаю,
Хоча знаю,
Що нема на землі раю!
Хоча бачу,
Як часто плачуть,
Бо несмачно і тісно
Дійсно!

А куди тоді йти,
І пхатися?
З ким змагатися?
З ким лягти і проснутися?
І знову забути все!
Хай збудеться,
Що має збутися!

Цікаво, чому я блукаю?
Чому, чому я блукаю
У пошуках раю?

Цікаво, чому душі так часто
Стають калюжами
Підлості, зради?!
Здається, брати,

А стали чужинцями!

Пестимо пристрасті
В полоні режиму емоцій.
На чиєму ти боці?
На чиєму ти боці!

Цікаво, цікаво, цікаво,
Цікаво, чому я лякаюся,
Комусь відкриваючись,
Згодом розчаровуюсь.
Чи краще лаятися,
Огризаючись,
Піти із життя,
Ні в чому не розкавшись?
Стати Каїном чи Авелем,
Замазувати прогалини шпателем,
Й заїдати кислим щавелем,
Отруйною рутою!
Може, так і має бути!

Цікаво, чому я блукаю,
Чому, чому я блукаю
У пошуках раю?

Випити зразу, чи розбавити

І що обрати?

Закривати очі долонями
Стало не в моді.
Тоді цього доброго годі.
Як кажуть в народі,
Що забагато, то не здорово!

Ряснішає життя умовами
І непотрібною злобою,
Прагненням реваншу.
Часом наші проблеми від цього
Ширші Ламаншу.

Запитанню вчасна відповідь:

Совісті сповідь,
Хто слухає розповідь,
Хай суть
В ній знаходить!

Вона танцювала, як тоді у Багдаді.
Її ім'я уже ніяк
Не пригадать!
Шум автостради,
Кохання без ладу.
Заради життя
Вона любила мої вади.
Я почувався безвладним,
Не керуючи собою!
А з нею
Я сповідався душею,
Мов Юді Тадею!
Де був я,
Вона танцювала, мов фея!
Ідея
Втікати з кімнати в кімнату,
Не дихати, стати...

Пора вже і справді йти спати,
Розбитись, розкритись,
Пишатись, божитись,
Про неї забути,
У землю заритись!

Де ти?
На тебе чекають всюди
Ці смішні далекі люди,
Що не бачать сонце очима.
Що їх покинули,
Десь залишили.

Де ти?
Хтось окликне, можливо.
Вони не почують вухами.
Все життя їх косо, криво.
Не знаю як, і не знаю навіщо:
Нічого не знаю,
Бо якщо тебе хтось питає
Де ти?
А ти відгукнешся,
Не розуміючи, як поведешся.

Отак воно завше,
Своє серце в кишеню сховавши,
Я йду собі далі. Пробач.
Не почую я вже твій тихий плач.

*Нектаром вважаю проміння сонця жар.
Нести зірку в серці — це справжній дар*

Я Ас тар із СЕНСАРу,
Не терплю мури і базару
В тих душах, де можу,
Сіяю яскравим квазаром.

Мій контекст лірики —
Це не тупим панегірики,
Не так, де попало, затуляти дірки
Не так, щоб знімати з неба зірки.

Моїх текстів аспекти —
Це хвилі протесту.
Проти тих, хто може лише зло в серці нести,
Проти тих, хто звук гавкати пусто.

Кричати «ми зе бест»⁵
Часто і густо.
Тих бліх хіба душовим милом,
Та окропом хіп-хопу.

Хітовим бітом, сьомим потом, а потім
Сплеском радісних емоцій
Як наслідок — висновок

Залишаю бліх в шоці.

Я рідний тому, хто розумом не бідний,
Хто гідний,
Не розмінюється на п'ятак мідний.
Не зву ізгоєм того, хто реп не поважає:
«Вибирай дорогу сам», — так я вважаю.

Респект виражаю всім тим, хто за Доном.
Буду завжди вірним —
Та все ж не їх клоном!
У текстах, лозунгах та клятвах
Дурним та негожим
нехай служить біт кляпом.

Рапорт римою здаю на відмінно:
«Мова богів»
Сенсар переможе неодмінно.

Мінімалізація

Як м'яч досконалий,
Аморфний як газ,
Вільний, несталий,
Та настав твій час.

Нетерплячість до точки кипіння,
Думаєш про гілки —
Рубаєш коріння!
Чекаєш весни до потепління,
Підтримки, підмоги, порозуміння!
Чекаєш любові, а не каміння!
Амінь!

А де наше вміння
Провини прощати,
Слабких захищати,
Голодних пригощати?!
Попавши в лещата, знову почати,
Не вбити життя Богом зачате!

То твій квиток у майбутнє!
Він зігріє хворі й старечі будні
У липні і в грудні,
Як не було б брудно
І нудно!

Починаєш велике плавання
На малому човні —
Матроси, капітан там всі малі.
Часом штиль, часом шторм,
І тут ти вже тонеш, ти за бортом

Далеко ще до порту, а так кортить
Під голубими вітрилами —
До мрії домчать окрилено!
Виглядає мило, правда?
А правда жорстока, а в морі пірати
Ладні твої вітрила порвати,
Прогнати, убити, судно на абордаш —
Прошу вас у воду. Цей човен не ваш!

Часом буваєш на міліні,
Часом крутить, мов у сизій млі.
Хоч ти й не винен,
А втрачені сили
Лихоманка підкосила.
І зараз не так все красиво
Часом мутно, як серед боліт,
Часом воду сковує лід,
Крига не кресне —
Не потрібне весло:
Раптом за течією його понесло...

Вже вдруге

Так просто сказати: це нерозумно!
Якщо взяти ближче, зблизити зумом
Поглянуть на світ крізь призму
Тероризму,
Втрачаєш харизму —
Рухи автоматизму!

Побажання, прощання,
Помираючому другу,
Можливо, щасливо, не побачить наруги.
Вже в друге зупиняється серце:
Тук, тук — квінтесенції терцій,
Пігулки, таблетки, комбінації ферментів.

Роздерти. Потім склеїти.
Уперто мотати клубками скловати
Ненародженим дітям
Пишіть заповіти,
Ховайте, паліть, розвіюйте світом!

Це замкнуте коло.
І з нього не вийти
Ніколи!
Землю кладовищам,

Рабів работорговцям,
По стогу сіна кожній голці,
Молитву тим, хто молиться!

Праведнику ложка,
Невірному мотузка,
Богу добра трошки,
Бісу кнопку «пуск»!

**Проростає трава
між шпалами в рельсах**

Стукіт коліс і навколо хвойний ліс.
Сонце останнє проміння несе.
Ніхто не бачить його сліз.
Вітер заніс приємний подих літа,
Тож жарко мені, тому я роздітий,
Тому, що зігрітий,
Я вірю у себе!
Так просто на серці,
Коли небо у серці!

**Проростає трава
між шпалами в рельсах**

Життя біжить, як локомотив,
Громадити в вагони помилки —
його мотив.
Його завдання — не зійти зі шляху,
Не допустити промаху,
Не підкоритися слабості поруху!
Та чи вистачить сили,
чи допоможе стопкран?
Чи по своїй суті лідер, чи життя профан?!

Насправді там нема правді місця,
Телебачення, перекручені вісті
Побачення
з метою статевого зближення,
Хоч гладь проти шерсті —
всі коротко стрижені!

Важко жити: зростаєш і бачиш
Як мало ти в житті цьому значиш.
Щастя — хоч хата із дахом,
Коли не голий,
Не кволий!

Їси макарони,
З гріхів корона
Невдач та помилок,
Ложок, вилок
Та порожніх тарілок.

Облуплені стіни,
Протікаюча стеля:
Неприємна картина —
Твоя рідна оселя!

Виходь, виходь!

Нові мандри брудними вулицями!
Сутулячись від гопів,
Підкоряючись моді,
Кажемо: «Годі»
Своїм польотам до зірок,
За кроком стрибок.

Атакуємо мозок,
Зомбуємо пі-ар ходами,
Обрізками з реклами...
Не забудь подзвонити до мами!..

Життя іде

*Життя іде, як має йти,
І нам нічого не змінити.
У кожного свої світи,
Тебе я змушений любити.*

*Мені від долі не втекти,
Не знаєш ти, що поза грою.
Дозволь мені тепер піти,
Я не оглянуся за тобою.*

Життя іде, як має йти.
А я тут для чого?
Тебе знайти!
Коли байдужий до коханої людини,
Ким ти є в такі хвилини?

Трампліни, мрії і розчарування,
Мовчання мелодій чи голосне звучання
Мінливості долі і Боже втручання —
Життя іде!
Чиє це бажання?

Ми можемо не йти,
Ми можемо вбити!

Та цим життя не зупинити!

Твого обличчя мені із серця
Не стерти!
Я відправлю кохання
Адресами конвертів,
Життя хай іде, а я хочу вмерти!

*Біль промайне, потрібен час,
Усе поглине сірий простір.
На жаль, не звели боги нас,
Я був лише нежданим гостем.*

*Життя іде, як має йти,
І ми могли би щось змінити.
Та радий я, що саме ти
Навчила так мене любити.*

**Тарас ПАСИМОК,
Наталія МАРАК**

Восьме чудо

Восьме чудо у світі за рахунком
Блукає вулицями, не знаючи притулку.
Давно свій талант він викопав із ґрунту,
Багатьох людей принадив ним до бунту.
Намагаючись змінити все те,
Що так звичне, як сонце,
Що сіяє вже мільярди років...
Залишається зробити
п'ять останніх кроків.

Йому поділити людей
на червоних та білих,
На ще маленьких, й на тих, що вже зрілі,
Як звірі!
Зовні статево розвинуті,
А всередині в душі забуті, покинуті,
Замкнуті в собі, усе в них для себе,
Не здатних звести очі до неба!
Так треба!

Так вважає він!
Еофелін
Від задухи уже не врятує,
У пошуках жертв він по світу мандрує,

Руйнує
Все те, що так важко будують,
На нього полюють!

Та він не з лякливих і не тікає,
Людей навкруги силою лякає!
Не силою тіла, а силою слова —
Про нього ці речення, про нього йде мова.

Знову розбиваються останні надії,
Єдиний шанс залишити ці мрії,
Цю віру у те, що вже ніколи не настане,
Відстане
Само по собі!

Почуттям дай волю...
Важко тіло страждає від болю —
Не захоплюйся роллю,
Що ти граєш, знаєш: не буде спокою
Мети досягати будь-якою ціною!

Видави гній з душі!
Всі навколо чужі,
Байдужі.
Вони не наші, а царю служать,
За волею давно вже не тужать!

Не пишайся дружбою з такими —
Вони розпадуться на атоми, клітини,

Чи питання в тому, щоб бути багатими,
Відомими і знатними?..
Ні залишайтесь вірними собі!
Якби ти мав крила, куди б полетів,
Якби ти був звіром, в які нетрі б забрів,
Хто тоді міг би тобі заперечити?

Гармонія так надала тобі змогу:
Зі мною йди в ногу,
не волай допомоги,
Зірвавшись із верху, не падай до долу,
Не впадай в істерику
Й не пий валідолу.

З розколу плити життя
знайди вірний шлях,
Шукай в собі силу в природи дарах.
Одвічне змагання із своїми недоліками
Пригнічує розум, немов метаболіками.
Звільнись від проблем, що тебе оточують,
Вони своє вміння вбивати відточують.

Оці слова шлю тобі, мамо!
Бажаю, щоб не було щастя
В нашій хаті мало.

Бажаю здоров'я, сили,
Щоб тебе Ангели-хоронителі
На своїх крилах носили.

Ти серце нашої сім'ї,
Завжди про всіх щиро дбаєш —
Ми всьому завдячуєм тобі.

Тобі — єдиній, чарівній, прекрасній,
Ми зробимо усе,
Щоб не була нещасна.

Щоб ти нас завжди розуміла.
Своїм щирим добрим серцем
І в щасті, і в горі чуйно зігріла.

Щоб у Бога заслужила
Прихильність та ласку.
Щоб та велика сила
В жодні часи тебе не лишила.

Зорі в калюжах або Змерзлі руки вуличного музики

Інколи в підземних переходах, крім нелегальних продавців, можна побачити, а якщо пощастить, то й почути вуличних музик. Багато людей, що проходять повз, часто не звертають на музику уваги. Це все тому, що слухати живу музику ми не вміємо. Бо не звично слухати музику не в mp3 форматі.

Справжні ж музиканти, які мають вищу музичну освіту і вміють грати на кількох інструментах, часто дарують нам свій талант не на концертах, а на вулицях. Безплатно. Адже ніхто вас не змушує кидати в шапку гроші. Найдивніше те, що вуличним музикантам кидають гроші небагаті люди — пенсіонери. Це покоління живої музики. Іншої музики вони не знають.

Звичайно, ви можете сказати, що це просто бізнес і вуличні музики непогано заробляють і життя у них не таке вже важке. Легко сказати. А ви спробуйте пограти в переході взимку? Ніхто не буде заперечувати, що

віддавати кровні гроші незнайомій людині на вулиці зможе не кожен. Хочеться знайти причину. Наприклад, віртуозна гра музики. А як грати, коли пальці від холоду не слухаються, коли міліція може в будь-яку хвилину посадити в тюрму за порушення громадського порядку? Що порушують ці люди?

Вуличні музиканти — це своєрідна субкультура великого міста. Це люди, які не належать до жодної з чотирьох загальноприйнятих каст. Вони не маргінали. Ні. Це — покликання.

Музика — це універсальний засіб комунікації. Це світ миру, світла, любові, а не відчуження. Досить вже слухати музику, щоб не чути інших.

Не будьте байдужими. Не закривайте вуха. Навчіться слухати!

Спробуйте почути і ви не пошкодуєте!

Обличчя із старої фотографії!

Фотографія — це спроба людини зупинити час. Фотографи — це ті люди, які зупиняють час, залишаючи фотографії в серцях людей вічно. Я зараз говорю про справжніх професіоналів.

Саме зупинена мить змінила моє життя. Я натрапив на неї в газеті. Тоді я ще був восьмикласником звичайної загальноосвітньої школи і уявлення не мав, що через декілька років я сам зможу зупинити миттєвості навколишнього світу.

Це була фотографія дівчинки, яка боролася з вродженою тяжкою хворобою. Мене вразила її фантастична усмішка! В її очах я знайшов непереборне бажання жити і бути здоровою та щасливою. Дівчинка дарувала радість, хоча і не безтурботну. Тішила, бадьорила, допомагала забути зайве і неважливе. Спонукала вірити, бо сама вірила в світле майбутнє. Мріяла, і я мріяв разом з нею. Правду казали древні філософи: «Тільки той посправжньому цінує життя, хто хоча б раз був на межі».

Дівчина з фотографії знала справжню ціну

життя. Вона не раз була на межі. Смерті не потрібно боятися, але біймося не жити. Не жити, а існувати. Не жити, а спати. Розкриймо очі ширше, викиньмо зло із серця. Любім тих, хто поруч з нами, коли ми не можемо любити тих, кого б нам хотілось.

Все мені сказала красуня-дівчина з фотографії. Її обличчя мені із серця не стерти.

На жаль, я не зберіг газету із світлиною. Тоді, я не відчув всього сакрального змісту, який там був закладений. Згодом я зрозумів і сам став ловити миті. Часом вони зображують набагато довші проміжки часу, ніж ми думаємо. Роки, століття, цілі епохи з'являються в нашій уяві. Інколи не з'являються. Допомагає слово. Підпис, ремарка чи ціла стаття. Головне — не бути глухим і сліпим до істини.

Головне — це знайти істину, як її знайшла дівчина із старої фотографії.

Солом'яна лялька

Думаю, що не багатьом людям довелося у дитинстві гратися іграшками із соломи. Хіба що чули про таке з казок. Наприклад, казка про солом'яного бичка. Ото і все. Насправді дитячі іграшки мають особливе сакральне значення. Це немов релігія Вуду. Граючись, ми надаємо іграшкам сили.

У наших бабусь та дідусів замість іграшок були снаряди, гільзи, гранати та інша військова амуніція і гралися вони відповідно в козаків-розбійників чи в добрих наших і поганих фашистів. Взагалі наші дідусі і бабусі не довго могли залишатись дітьми у сучасному розумінні цього слова. Адже багато з них працювали, щоб допомогти своїм батькам прогодувати сім'ю.

Дітей було в кожній хаті не менше ніж двоє-троє. Їм було не до іграшок. Незважаючи на важкі часи, діти ставали дорослими. Людьми, яких суспільство так і не зрозуміло і майже не підтримує!

Наші батьки робили іграшки самотужки. Час був такий. Країна працювала на створення танків та утримання атомних ракетних ус-

тановок. А іграшки нікому не були потрібні... Часто з дерева робили лук та стріли. Грали в індійців. Ще займалися спортом і багато читали. Читали те, що можна було читати.

Моє, ще не дуже далеке дитинство запам'яталося мільйонами однакових, однотипних, бракованих, дешевих іграшок від компанії «Made in China». Науково технічний прогрес проявив себе і в іграшках. Тамагочі, тетріс, іграшкові мобільні телефони та інші. Спробуй вклади в них сакральний зміст чи силу. Потім були комп'ютерні приставки «Денді» і як результат — «посаджені» кінескопи чорно-білих «Берізок». Згодом з'явилися перші ПК. Той, хто мав комп'ютер, був богом. Майже в буквальному значенні.

Здається, всі сучасні цяцянки створені для лікування самотності в сучасному техногенному світі ілюзій. Навіщо тобі собака? Навіщо тобі шукати друга чи подружку? Навіщо тобі реальність? Волоконно-оптичні зв'язки надійніші за дружні. Я — Інтернет. Я — Всесильний.

А що вміє твоя стара солом'яна лялька?

Універсальне щастя — це любов!

Для кожної людини щастя дуже особисте, індивідуальне, різне. Відчувати щастя — це дар Божий. Бути щасливим можна тільки в любові. Щастя — це не брати, а віддавати. Щастя — це відчувати себе в інших людях. Щастя — це діти. Щастя — це бачити їхні усміхнені обличчя.

Багато людей кажуть, що вони нещасливі. Такі люди просто не вміють відчувати, бачити, чути, мріяти, кохати. Щастя — це не купа золота. Не дача на Мальдівах. Не БМВ останньої моделі. Щастя на дорозі не валяється. За нього потрібно боротись. Щодня вчитися на помилках. Власних і чужих. В ті миті, коли ти міг бути щасливим, але через свої амбіції і гордість не зумів.

Ти щасливий тоді, коли відчуваєш, що живеш не дарма. Щастя — це коли тебе розуміють. Щастя — це коли тебе у важку годину підтримають. Щастя — це коли ти ростеш, розвиваєшся, прогресуєш і здобуваєш бажаний результат і його обов'язково високо оцінять.

Щастя не можна пощупати. Тільки відчувати. Серцем. Воно в серці. Або є... Або немає.

Любов — свобода і т. д. і т. п.

Ось, що я скажу. Любов — це ніяка не свобода! Це унікальне почуття, запорука щастя. Любов перпендикулярна відповідальності і паралельна ненависті. Любов — це великий тягар відповідальності. За любимого друга, за себе, за майбутню і теперішню сім'ю. Список дотичних можна продовжувати і продовжувати, але свободи там не буде.

Мені можна заперечити і навести безліч аргументів на користь тези: любов — свобода, але я стоятиму на своєму.

Кохання — це п'яний полон! Дурман, який поєднує.

Любов — це коли дві людини дивляться в одну сторону.

Свобода — це коли ти крутиш головою в пошуках кохання, щоб знайти з ким би то подивитися в одну сторону...

Ми всі такі несхожі, але кохання нас об'єднує і нагадує, що в нас спільні батьки — Адам і Єва. Цікаво було б дізнатися, що про свободу і кохання думають вони, адже кохали вони один одного в раю! А в раю все може бути! Навіть свобода!

66

Коли настає ніч!

Настає ніч, і люди втомлюються обманувати один одного, згадують, що сталось протягом дня, будують плани на майбутнє. Часом вони не вірять у Бога, у себе, у завтра, у своїх рідних і не рідних, але близьких.

А діти все рідше мріють — навіть перед сном. Ще трохи і вони забудуть хто такий Дід Мороз, чи хто така Баба-Яга. В казкових героїв вони вже з дитинства не вірять. Тільки комп'ютерні монстри заповнюють дитячі серця.

Це краще, ніж пустота?

Для неї ще багато місця. Це наше майбутнє?

Поки сконструюємо біороботів, наші діти стануть такими!..

Заснути не можемо довго, але є будильники. Не лічимо зорі, не бачимо неба, не дбаємо про інших, не дбаємо про себе!

Чи дбаємо?

Вибачте, відволікся.

Зараз хочуть високу зарплату, а в школу ходити? Ні-а... «Ай ем іл тудей».⁶

Мамо, я хочу бути гінекологом!

67

Я буду лікувати, як у грі «ту луз зе гейм».⁷
Коли наступає ніч, часом зайнятися нічим!
Може, відправити SMS другу? Грошей
шкода, нехай сам пише! І взагалі я забув його
номер і його самого.

Як звати твого сусіда нового?
Чув як виганяли з хати старого.
Не лишили і сліду.
Ніде! Чи де?

А хто заперечить, ми забезпечені страхом
перед смертю... Ха-ха. Якщо так часто поми-
рають навколо, ми боїмося життя.

Коли наступає ніч, сонце зникає, але нас
цікавить день «завтра».

*Нові мандри брудними вулицями.
Сутулячись від гопів,
Підкоряючись моді,
Кажемо годі
Своїм польотам до зірок.
За кроком — стрибок.
Атакуємо мозок,
Зомбуємо пі-ар ходами,
Обрізками з реклами...
Не забудь подзвонити до мами...*

**Сльози Мороза діда.
Не вбивайте, діти, діда!**

Майже весна...

Візитна картка цієї пори року, звичайно,
ж білий колір. Можна вигадати багато епітетів
про ранішню завірюху чи вечірню заметіль,
але ми все рівно не дізнаємось, що снилося
карпатському ведмедю Вадиму. Він, напевне,
і в сніжки не вміє грати. І навіщо йому та тепла
шуба?

Тому люди і вигадують свята, щоб вдома
грітись і відпочивати. В такий холод і палець
не посмокчеш, бо ще відмерзне.

Цікаво, де живе холод? Минулого року він
прийшов з позначкою -25 градусів за Цельсієм.
І пішов, залишаючи позаду переповнені пацієн-
тами лікарні, мальовані пензлем Мороза візе-
рунки на вікнах, голодних снігурів, обмерзлі
руки та ноги перехожих.

Потім з'явилися триметрові бурульки-
вбивці і калюжі-океани. Ожеледиця змушувала
ковзати, літати і плавати.

В таку пору природа спить. Снігова Баба
радіє...

Налипає мокрий сніг...
Всі мріють про тепло, окрім Вадима...
Майже весна...

Примітки

- ¹at the top of the bottom (англ.) — на вершині дна
²Live fast, Die young (англ.) — живи швидко, помри молодим
³number the first (англ.) — номер один
⁴all the rest (англ.) — всі інші
⁵the best (англ.) — найкращі
⁶I am ill today (англ.) — я хворий сьогодні
⁷You loose the game (англ.) — ти програв гру

Зміст

Передмова	3
Не ясно, не видно	7
Мова богів	8
Свій текст кодую	12
Поети	14
Люди-інваліди	15
Скажи досить	19
Поглянь як сонце розквітає	20
Медитація	23
Загризає мене	26
Те, що колись тебе пекло	29
Маніфест	33
З продовженням	35
П'ятий рік від початку третього міленіуму	36
Запитання	39
Вона танцювала, як тоді у Багдаді	42
Де ти?	43
Я Ас тар із СЕНСАРу	44
Мінімалізація	46
Вже вдруге	48
Проростає трава між шпалами в рельсах ...	50
Насправді там нема правді місця	51
Життя іде	53
Восьме чудо	55

Оці слова шлю тобі, мамо	58
Зорі в калюжах	59
Обличчя із старої фотографії	61
Солом'яна лялька	63
Універсальне щастя — це любов	65
Любов — свобода	66
Коли наступає ніч	67
Майже весна	69
Примітки	70